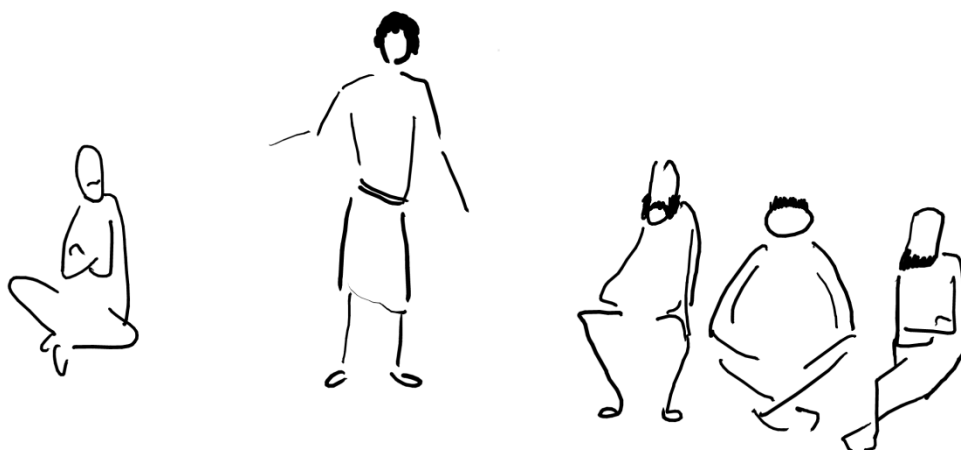


Ilgāk vairs nevar ciest

Izrādās, ka sarunā piedalās vēl viens draugs - Elīhu.



Viņam tiešām bija sakrājies sakāmais:

... vārdi pārpilda mani,
gars man sprindzina rumpi,
redzi, mans rumpis kā spundēts vīns,
kā jauns vīna maiss – tūlīt plīsīs! –
runāšu, lai man kļūst vieglāk,
atvēršu lūpas un atbildēšu! (32: 18-20)

Kura pusē nostājas Elīhu? Izrādās, viņš nosoda kā vienu, tā otru pusi. Saskaņā ar Elīhu, Ījaba runa nav pieņemama, bet arī draugu argumenti izrādījušies nederīgi.

Redzi, es gaidīju jūsu runas,
klausījos jūsu saprātībā,
kamēr jūs meklējāt vārdus,
uz jums raudzījos, un redzi –
nav starp jums tāda,
kas Ījabam iebilst spēj
un atbildēt viņa runām!

Tik nesakiet: te ir gudrība! –
Dievs viņu pārspēkos, neba cilvēks!
Ne ar mani runāja šis,
ne jūsu vārdiem šo atspēkošu! (32: 11-14)

Elīhu neizklausās draudzīgs. Tomēr, viņš solās būt objektīvs.

Nevienam vaigu es negriezīšu,
nevienam es nelišķēšu,
es nemaz neprotu lišķēt! (32: 21, 22)

Bet ko tad īsti Elīhu teiks? Ar ko viņa runa atšķirsies no pārējo draugu runām?

Ko nu viņš teiks?

Atzišos, Elīhu runu nav viegli uztvert. No vienas puses, šķiet, ka viņš turpina to pašu, ko pārējie draugi - nosodīt Ījabu. Tomēr var pamanīt kādas būtiskas atšķirības.

Pirmkārt, Elīhu aizstāv Dievu.

Viņš iedegās dusmās uz Ījabu, ka šis taisnāks par Dievu. (32: 2)

Shēmā, DIEVS - CILVĒKS - ALGA, Elīhu nostiprina Dieva pārākumu un taisnīgumu. Ja Ījabs par sevi saka, ka viņš ir taisns, tad Dievs ir vēl taisnāks. Ja Ījabs ir labs, tad Dievs ir vēl labāks.

Otrkārt, Elīhu nesaka, ka posts un nelaimes ir alga par cilvēka grēkiem. Drīzāk tie ir apstākļi, caur kuriem Dievs runā uz cilvēku, lai pasargātu no bojāejas.

Redzi, ko visu dara Dievs
divreiz cilvēkam un vēl trīs reizes,
lai šā dvēseli atņemtu bedrei,
apgaismotu ar dzīvības gaismu! (33: 29, 30)

Treškārt, Elīhu nosoda Ījaba runu nevis Ījaba dzīvi. Ījaba trīs draugi atkal un atkal centās norādīt, ka nelaimju iemesls ir Ījabā, viņa sliktajos darbos. Elīhu tiešā veidā norāj Ījaba apgalvojumus.

Sirdī zinīgie pasacīs man
un gudrais, kas klausījies mani:
aplami runā Ījabs,
viņa vārdiem līdz gudrībai tālu! (34: 34)

Ījabs dēļ niekiem vārsta muti,
bez sajēgas vairo vārdus! (35: 16)

Dievs-Cilvēks...

Tātad Elīhu ievēd sarunā pagrieziena punktu. Viņš neturpina draugu mācību, ka Ījabs saņem taisnīgu algu no Dieva par saviem (ne)darbiem. Nevaram arī apgalvot, ka viņš izslēdz Ījaba vainu.

Tomēr, lūk, ko viņš tiešām cenšas pateikt:

Dievs nav netaisns.
Dievs runā uz cilvēkiem.
Dievs cenšas glābt cilvēkus.
Dievs rūpējas par taisnību.
Dievs nedara pāri.

Ījabs pamato, ka viņa dzīve ir bijusi taisnīga. Elīhu pierāda, ka arī Dievs ir taisnīgs un labs.

Tad atliek jautājums par ALGU. Varbūt tas, ko cilvēki piedzīvo, nav alga? Varbūt kļūda ir šajā draugu shēmā: DIEVS - CILVĒKS - ALGA?

Atkal kļūst aktuāls jautājums: **Kāpēc cilvēki cieš?**

Ījaba draugi māca, ka tas tāpēc, ka cilvēki to ir pelnījuši. Ījabs saka, ka viņa gadījumā (un ne tikai viņa gadījumā) tas tāpēc, ka Dievs nav taisnīgs. Elīhu kategoriski noliedz Ījaba domu. Viņš skaidro ciešanas, kā Dieva instrumentu, lai uzrunātu cilvēku un paglābtu no galējā posta.